

**Краматорська загальноосвітня школа І – ІІІ ступенів № 10
з профільним навчанням Краматорської міської ради**

Всеукраїнський літературний конкурс

«ВИТОКИ»

СВІТ ГРІХІВ

**ілюстрована фентезі
Шикіної Олени Володимирівни,
учениці 10 – В класу
Краматорської загальноосвітньої
школи І – ІІІ ступенів № 10
з профільним навчанням
Краматорської міської ради
Донецької області**

Педагог-тьютор – Рушинська Алла Дмитрівна

**Краматорськ
2011**

ЗМІСТ

№ частини	Назва частини	сторінки
1	Частина 1 «Що за диво... ця стара бібліотека!»	1
2	Частина 2 «Їжа нам не тільки засіб до життя, але й засіб до смерті»	6
3	Частина 3 Допомога	10
4	Частина 4 «Лінощі роблять кожну справу важкою»	12
5	Частина 5 «І ось що ще я вам скажу: не можна вдаватися до смутку, від цього вже точно захворієш»	15
6	Частина 6 «Гординя, що обідає марнославством, отримує на вечерю зневагу»	18
7	Частина 7 «Хтивість завжди перемагає любов»	21
8	Частина 8 «Жадібність нищить щирість»	23
9	Частина 9 «Заздрість зазвичай прагне знищити те, що є в іншого»	25
10	Частина 10 «Багатство не зменшує жадібності»	28
11	Частина остання «Злість рушить спокій»	29
12	Частина дійсно остання «Повернення»	31

АНОТАЦІЯ

Ілюстрована фентезі «Світ Гріхів» Шикіної Олени Володимирівни – продуктивна робота, яка представлена у номінації «Творчий калейдоскоп».

У ній учениця оформила свій продукт мовно-літературної діяльності у вигляді ілюстрованої власними художніми алюзіями (десять малюнків) фентезі про пригоди незвичайного п'ятнадцятирічного хлопчика Сашка в пошуках захищеного місця для самозаглиблення з метою самопізнання.

Уява хлопчика переносить його у створений напівреальний, напівфантастичний Світ Гріхів.

Подолання власної слабкості перед випробуваннями сімома гріхами розкрило Сашкові силу власного духу і чистоту душевну.

Твір містить дванадцять частин. У першій ми знайомимося із незвичайним п'ятнадцятирічним хлопчиком Олександром Лесем, котрий жив своїм вигаданим світом, оскільки (чи, можливо, тому що) однолітки його не розуміли і йому було з ними не цікаво.

У пошуках книжки він потрапляє до дивної країни, яку творить сам, і двері-прохід в яку знайшов у череві намальованого кота.

У другій частині Сашко рятується від Гули – зажерливості, йому допомагають знайти вихід троє багаторучок – маленьких істот – які колись були такими ж, як він, але не змогли протистояти спокусі смачно поїсти.

У третій частині хлопець рятується від Десидія – лінощів, у п'ятій – від Аседія – апатичності, у шостій – від Супербія – гордощів, у сьомій – від Луксурія – хтивості, у восьмій – від Аварітія – жабідності, у дев'ятій – від Інвідія – заздрощів, в останній частині – бореться з проявами Іри – злості.

У «частині дійсно останній» Сашко потрапляє додому і розуміє, що лише усвідомлення власних недоліків допоможе подолати їх. А в розумінні себе, своїх вад і є сила людини, що прагне до вдосконалення.

Робота цікава, читається легко, вигадані образи відповідають загальноновизнаним назвам, хоча створені уявою учениці досить колоритно і своєрідно.

Робота у змістовому і художньому плані заслуговує на високу оцінку.

ЧАСТИНА 1

«Що за диво... ця стара бібліотека!»

У невеликому старому містечку під назвою Орлін зі своєю мамою жив дивний хлопчик. Звали його Олександр Лесь. Він був дуже несхожий на інших, п'ятнадцятирічних дітей, які жили по сусідству та ходили у його школу. Так вже повелося, що у його ровесників він викликав лише злість та роздратування. Може саме тому у нього ніколи не було друзів, окрім мами. Кожного дня, коли приходив зі школи, він сідав поруч з нею та слухав казки про інші світи, позаземні подорожі, таємниці світу.

Олександр Лесь завжди був дуже худорлявим, а темне кучеряве волосся ще більше відтіняло блідість обличчя. Найбільше він любив годинами сидіти під своїм величезним дубовим столом, який залишився від тата, та мріяти. Бувало, заважить вхід ковдрою, та співає:

Метелики мої, ліхтарики мої,
Вкрийте мене ковдрою, захищайте мій сон.
Вкажіть мені шлях, куди мені йти...
Метелики... Ліхтарики...

Дивний хлопчик. А у школі сидить сумний, ні на кого не дивиться – лише собі щось малює. І то так завзято! Із захопленням промальовує дрібні деталі. Поруч незмінно лежить коробка олівців та стругачка. І виходить на листі у нього дивний світ, у якому немає ані заводів, ані машин, ані зла якогось. Але що цікавого: хоча б одна людина з'явилася на малюнку – так немає ж. Усе природа, природа... Загадкова природа, таємнича, нафантазована. І метелики різнокольорові, і триголовий кіт там, і літаючі величезні риби...

Так і жив цей п'ятнадцятирічний дивак.

Але у той особливий день, коли Олександр здійснив неймовірну подорож, заради якої я, власне, і пишу цю розповідь, він не пішов зі школи додому. А справа була ось у чому. Два дні тому, коли вони з мамою розбирали старі батьківські речі, Олександр у купі мотлоху знайшов дивну книжку. Вона була тоненька та непоказна, але увагу хлопчика привернула обкладинка, на якій було зображено велику застиглу хвилю. У цій хвилі можна було роздивитись величезного кита. І вже ввечері хлопчик знову зробив собі халабуду, притягнув туди лампу та почав читати. Так і заснув... А коли прокинувся, мав пекуче бажання прочитати більше творів цього автора. Та коли він прийшов до шкільної бібліотеки, то виявилось, що бібліотекарка чомусь не знає такого письменника і книжок його в бібліотеці немає.

Олександр знав, що на околиці міста є бібліотека, у якій багато старих книжок. Про цю бібліотеку йому багато розповідала мати, але він не був упевнений: чи існує вона зараз.

Автобус чомусь їхав так повільно, що хлопчику почало здаватися, ніби він ніколи туди не приїде. Але через півгодини він нарешті опинився на

зупинці, яка здалася йому незвичайною: це був невеликий павільйончик, стіни котрого хтось розмалював графіті. Ця зупинка дуже відрізнялася від тієї, з якої він вирушив.

Бібліотека виявилася старим двоповерховим будинком, біля дверей якого стояло дві статуї янголів. Кожен з них міцно стискав у руці посох, із якого проростало дерево. А їх добродушні обличчя ніби запрошували увійти всередину.

Що то за почуття, коли відкриваєш оті старі двері, які розсохлися від дощів, сонця і вітру. А повітря, неначе просотане духом старих книжок, ніжить твоє обличчя та надовго оселяється всередині тебе самого. І таке відчуття чарів у душі, немов стоїш на порозі якогось дивовижного світу.

Тиша була якоюсь неспокоїною, напруженою.

– Агов! Є тут хтось? – голос хлопця тремтів від невпевненості.

– Є... у... ось... – обізвались стіни та висока стеля.

– Аго-ов!

Ніхто не відповів.

Олександр тихо, наче миша, прошмигнув до крайньої полиці, на якій великими літерами було написано «КАЗКИ».

Він побачив декілька письмових столів та сходи на другий поверх. Усе так і віяло старовиною: порепані столи, облуплена фарба на перилах, кілька пошарпаних картин і квіткових композицій на стінах.

Як і раніше, було дуже тихо. Здавалося, що це місце захищене від зовнішнього світу якоюсь невидимою стіною. Не було чути ані машин, ані інших звуків. А ще здавалася дивною та річ, що в бібліотеці не було жодної людини, окрім Олександра.

– Агов! – ще раз спробував привернути чию-небудь увагу хлопчик. Йому знову-таки відповіла повна тиша.

Невпевнено ступаючи, Олександр почав підійматися по сходах. Він ніби чогось боявся, тому доторкався до перил лише кінчиками пальців. Навіть його кроки здавалися йому настільки гучними і разючими, неприродними в загальній атмосфері, що йому стало дуже ніяково і страшно.

На другому поверсі все було завалено книжками. Якщо внизу стояли полиці, то тут навіть столика не було. Лише гори книжок. І знову-таки, нікого довкола.

Раптом десь укінці поверху почувся шелест.

«Що то може бути? Може миша чи кіт? Хоча... звідкіля б тут взятися кішці. Може це бібліотекар?» – усі ці думки за секунду пронеслися в голові Олександра, опереджаючи одна одну.

– Вибачте, шановний. Е-е-е-ей, ви мене чуєте? – тихенько прогугнів він.

Шелест не припинився, а навпаки, здавалося, посилювався з кожною хвилиною.

«Цікаво, що то таке є? – здивувався Олександр. – Треба, напевно, перевірити...»

Нишком підкравшись до останньої купи книжок, він здивовано зазирнув у кут.

«Оце так! Оце диво. Та де ж таке бачено, щоб на другому поверсі були двері зроблені в нікуди!» – хлопець зацікавлено підійшов до дверей та почав розглядати. Це був кіт. Справді, тут був намальований кіт, який перейняв форму дверей. Стара облуплена фарба робила малюнок ще загадковішим. Ручка була у формі котячого носу. У цього пухнастого були дуже великі очі та живіт, у якому поміщався прохід в якийсь чаруючий світ.

Олександр роздивлявся малюнок хвилин двадцять, поки не помітив, що у дверях не вистачає замка.

«Не може бути! Де ж замок? Невже від цих дверей немає ключа. Оце так...» – здивований хлопець ледве стримувався, щоб не почати говорити вголос. А то хто-небудь міг би почати вважати його божевільним. Або принаймні дивним. Тут, мабуть, нікого й не було, але Олександру все одно було трохи соромно. Таким вже народився.

Трохи потоптавшись на місці, зважився постукати в двері.

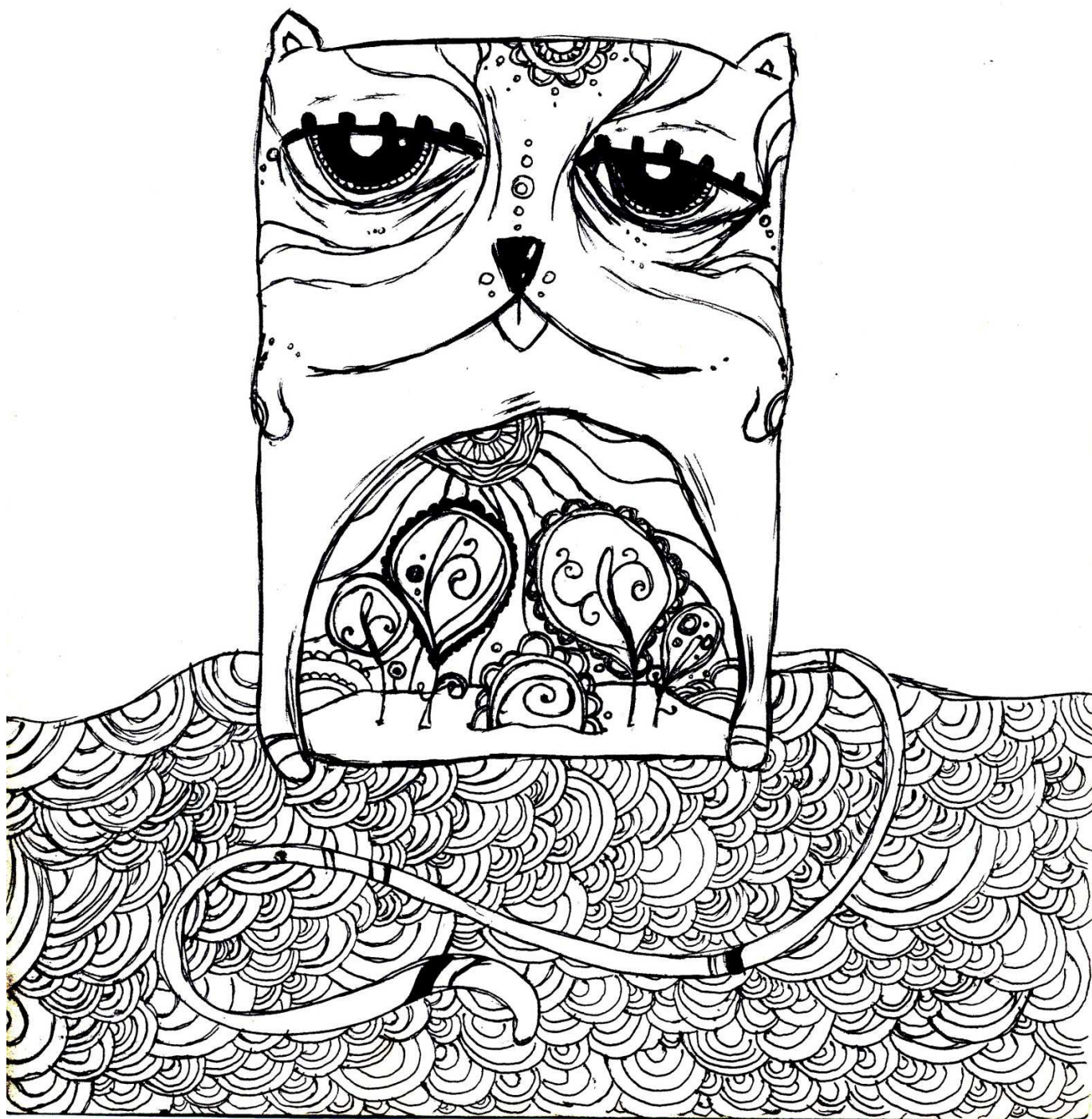
На диво, стукіт пролунав такий, ніби хлопчик постукав не рукою по дверях, а, принаймні, ложкою по тарілці.

– Дзиинь! Дзиинь! Дзинь! – відповіли двері та відчинилися. Зсередини лилося яскраве райдужне світло. Сашко поглянув униз, і в страху оступився. Внизу клубочилися білі хмари, які сягали далеко-далеко. І лише верхівки гір лякливо виринули з-за білої пелени і тепер мовчазно красувалися в повній тиші.

– Синочку мій, солоденький. Йди до мене, скоріше... – почувся з глибини голос рідненької матінки.

– Мамо?

Олександр, не довго думаючи, зробив крок...

ЧАСТИНА 2

«Їжа нам не тільки засіб до життя, але й засіб до смерті»

– Так біло навколо... Так тихо, так спокійно... Де я?

Олександр на мить здалося, що він помер. Навколо себе він побачив снігову рівнину, якій не було кінця і краю. Над його головою, майже торкаючись, з величезною швидкістю пропливали легкі та пухнасті білі хмари. Сашко з подивом підняв руку вгору, сподіваючись доторкнутися до них вказівним пальцем, але хмари, ніби перелякані горобці, розлетілися геть.

Хлопчик був дуже здивований, але в той же час у ньому прокинулась дивна цікавість.

Навколо не було ані душі.

Олександр не знав, що робити, і почав розмовляти сам із собою.

– Це сон, точно сон! Прокидайся швидше, прокидайся! – примружив очі і стиснув руку в кулак.

– А може й не сон? Я дуже добре пам'ятаю, як я прийшов до бібліотеки. Як ходив поміж стосів книжок.

– Але усе це!.. Це неймовірно, цього просто не може бути!

– Зосередься! Пригадай подорож Аліси до країни Чудес! Вона тримала себе у руках та не дозволяла собі розкисати!

– Не вірю, ні! Я зараз прокинусь, я впевнений!

Олександр ущипнув себе за руку і скрикнув: було боляче.

Значить, усе-таки не сон.

Він плеснув у долоні і зробив упевнений крок уперед. І тут сталося щось дивне, неймовірне. Невагомий сніг станув з-під ніг, а на його місці Сашко побачив траву яскраво-зеленого з домішкою фіолетового кольору. Йому хотілося кричати і сміятися від радості і неймовірного відчуття легкості. Хлопчик зробив ще крок, уже більш упевнений. І тут він почув, як під ногами щось загриміло. Він злякано відскочив убік. Величезні хмари снігу піднялися вгору, їх пронизало стрімко зростаюче дерево з дивним закрученим стовбуром. Воно було дуже дивним, не схожим на жодне дерево в світі. Насиченого жовтого кольору з чорними плямами. Це було чудово...

Олександр, сміючись заливним сміхом, побіг вперед. За кожним його кроком навколо з'являлися неймовірні дерева, дивні тваринки, вигадливі квіти, розмірам яких поступались усі квіти, які Олександр бачив будь-коли і будь-де до цього. А він біг і біг, створюючи навколо себе дивовижної краси природу: загадкову, незбагненну.

Але коли відчуття ейфорії трохи стихло, став помічати, що кольори дерев і взагалі усього почали змінюватися і зливатися в один – фіолетовий. Трава, яка нещодавно переливалася всіма відтінками зеленого, стала похмурою і якоюсь сірою.

Затих спів птахів, снігу вже зовсім не було видно.

Олександр заходив у ліс, який сам тільки-но творив. Фіолетовий ліс. Тиша давила на вуха і змушувала серце п'ятнадцятирічного хлопчика

завмирати від страху. Він був готовий бігти з усіх ніг від першого шелесту. Але поки що в ньому, поряд зі страхом, жила цікавість.

Трава була дивно зім'ята, як ніби тут жила якась велика істота.

Поки Олександр оглядався навколо, він не помітив, що з-за дерева, яке стояло прямо за ним, Щось або Хтось спостерігає за його діями, не відводячи очей.

Ураз – якимось раптом і несподівано – Сашко відчув важке дихання і неймовірний сморід.

– Що це?.. Хто тут? – вигукнув Сашко, різко обертаючись назад.

– У-охо-хо-хо-хо! – заголосила невідома істота.

Сашко був жахливо наляканий: істота, яка вийшла з-за дерева і тепер стояла перед ним, виглядала, м'яко кажучи, огидно.

Великий рот, який незнайомиць вишкірив у м'ясоїдній усмішці, був переповнений гострих зубів, між якими застрягли шматочки якоїсь їжі. На грушовидну голову була натягнута маленька шапочка, з-під якої вибивалися рідкі жмутики волосся.

А руки, руки! Вони були дуже повними, а довгі пальці, які закінчувалися гострими нігтями, виглядали загрозливо.

– Вітаю, уоррелле! – басом мовила істота. – Мене звуть Гула, а тебе?

– Я – Олександр Лесь. Пробачте, шановний, але не могли б ви мені підказати, де я знаходжуся? – ввічливо відповів юнак.

– О-хо-хо-хо! – знову заголосив він. – Зараз я тобі покажу, де ми. Адже правильно кажуть: краще один раз побачити, ніж сто разів почути. – Ходімо! Та не бійся, не бійся, – додав він, коли побачив, що хлопчик забарився.

Олександр не знав, що він взагалі тут робить і куди треба йти. І тому у нього не залишалося вибору, окрім того, щоб піти з Гулою.

Вони заходили все глибше в ліс. А ліс ставав усе більш похмурим, що зовсім не додавало радісного настрою Олександру.

Майже всі розповіді Гули торкалися їжі, і той уже декілька разів устиг натякнути, що не проти ситно пообідати.

Олександру здавалося, що пройшло від сили півгодини, але чомусь їсти хотілося неймовірно. Пригадайся смачні мамині пироги з картоплею, брикети морозива, запечена курочка та апельсиновий сік, котрий зазвичай мама чавила власноруч і ставила в кухлику на обідньому столику. Живіт невдоволено буркотів.

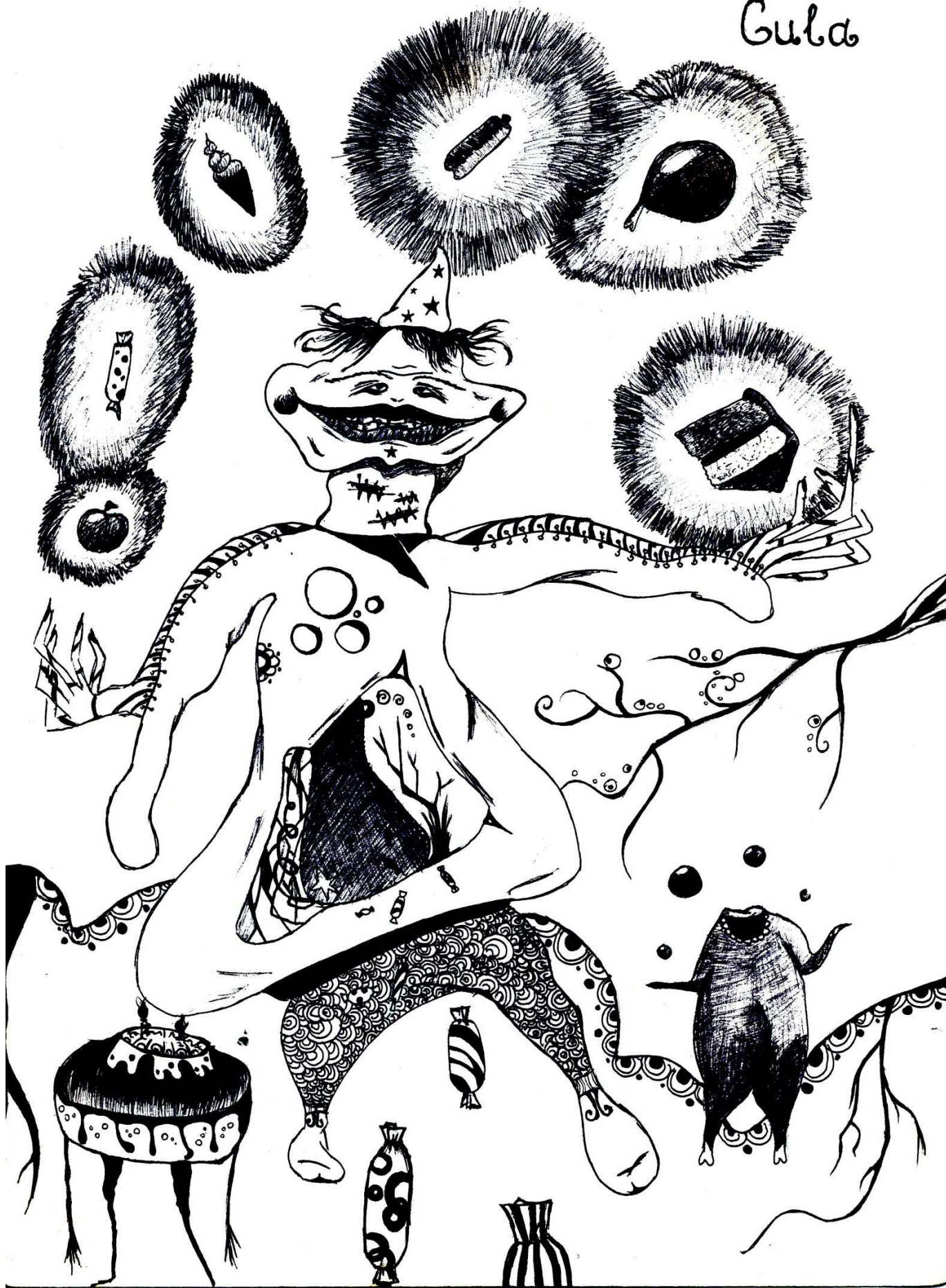
А посмішка Гули ставала ще ширшою.

– Солоденький мій, уорреле, ти може хочеш щось з'їсти?

Олександр, останні думки котрого були повністю охоплені їжею, відразу погодився:

– Так, звісно! Тобто... пробачте, уоррелле, я не знаю, що зі мною робиться, але мені жахливо хочеться щось з'їсти. Таке відчуття голоду в мене вперше. Сам не знаю, що зі мною робиться.

Gula

– Не хвилюйся, друже мій. Я тебе пригощу найкращим, що в мене є.

Вони піднялися з холодної, навіть трохи мокрої, трави і Гула повів їх ще далі у ліс.

Незабаром наші мандрівники опинилися біля якоїсь чорної діри. Із неї доносилися дивні звуки, ніби тупіт мільйона маленьких ніжок.

– А що там? – здивовано запитав Олександр у Гули, який почав рішуче спускатися вниз, хапаючись за гілки й виступи, які виднілися на стіні ями.

– Ходи-но, не бійся! Унизу на нас чекає шикарний бенкет. Лізь без сумніву, уоррелле! Зі мною тобі нічого боятись. Тим паче... хто хоче їсти? Мені здавалося, що ми йдемо туди заради тебе, – інтонація Гули змінилася, і тепер він говорив трохи грубо й іронічно, з силою виділяючи кожне слово.

– Авжеж, уоррелле... – голод змушував хлопчика робити крок за кроком, поки він не опинився в неймовірній темряві.

Нарешті, остання гілка, і хлопчик не повірив своїм очам: у темній дзеркальній залі зібралось безліч з десятками рук і ніг маленьких істот, які невдоволено шепотілися:

– Ох, це знову він!

– Коли ж він уже згине, клятий Гула.

– Хай йому грець, тому чортяці!

Гула надмірно посміхнувся та вимовив лише одне слово:

– Їжу!

Його голос продзвенів звідусіль і ще хвилину відгукувався луною в дзеркальних коридорах.

Маленькі істоти заметушилися, і через якусь секунду хлопчик помітив, що сидить за величезним столом, на якому стоять усілякі страви.

– Пригощайся, мій улюблений уорроле, охо-хо-хо, – голос Гули плавився і тік, як вершкове морозиво літнього дня.

Олександр відчув щось недобре, але спокуса була великою. Його рука потягнулася до смачної засмаженої курочки, від якої йшов такий спокусливий аромат, що викликав тваринне бажання запустити у неї зуби. І тут тишу порушила одна з маленьких істот, пискнувши: «Ні! Не роби цього!».

Олександр різко відсмикнув руку і з острахом подивився у натовп багаторучок, які відчайдушно жестикулювали, намагаючись щось сказати.

У цей час Гула злісно подивився на них і сказав:

– Не слухай їх. Та хто вони взагалі такі? Якась купка потворних слуг, які не сміють мені заперечити.

Гула з якимось таємним питанням зазірав хлопчику в очі.

– Їж, солоденький. Подивись на це морозиво, вкрите вершками! А курочка, яка так і проситься до тебе у ротик! Спробуй рибку, яка прийдеться тобі до смаку! Бери, скільки хочеш. Чи тобі вже не треба? – його посмішка ставала злою та огидною.

Насправді, Олександр себе не тямив від бажання щось покласти до рота. Але як міг стримував себе, бо відчував, що може статися щось погане.

Тим часом Гула з величезним задоволенням пожирав ласощі, які стояли на столі біля нього. Підлива стікала по пухких, замурзаних жиром губах. Бутиброди з паштетом один за одним відправлялися в буркітливий шлунок Гули. Було страшно дивитись у його очі, які настільки налились кров'ю, що зовсім не стало видно зіниць.

«Ні! Я не можу цього зробити. Невже ця їжа сильніше за мене? – думав Олександр, однією рукою стримуючи іншу, щоб часом щось не ухопила. – Мені треба забиратися звідси і то негайно!» – страх змусив його тіло покритися мурашками і холодним потом, коліна тремтіли. Спочатку Гула був ласкавим і добрим (як тоді здалось хлопчику), але зараз він виглядав насправді жахливим.

Усе ще краєм ока оглядаючи смачні страви, Олександр змусив себе піднятися та сказав тремтячим голосом:

– Уоррелле, пробачте будь ласка, але мені треба йти. Мені не дуже хочеться їсти, насправді. – Хлопчик благав, щоб його шлунок не забуркотів у цей страшний, відповідальний момент.

Гула повільно підіймав голову, дивлячись на гостя спідлоба. Зараз червоні очі нібито пожирали зсередини. Повільно схиливши голову набік, товстун продовжував дивитися на Олександра.

– Якщо ти не хочеш їсти, я сам тебе з'їм, мій любий. – Його голос був хоч і тихий, але стільки злоби там було, стільки ненависті...

Олександр уже не дивився на їжу. Він задкував до входу в один з коридорів. Але надія на порятунок згасала так само швидко, як збільшувався у своїх розмірах Гула. Із його ревучої пащі вилітали шматочки їжі. Він уже встиг заповнити своїм драгливим тілом усю кімнату, коли декілька найсміливіших багаторучок, що не поховалися по коридорах, підбігли до маленького мандрівника і потягли кудись.

Ревіння Гули було настільки гучним і страшним, що Олександр мало не знепритомнів, коли маленькі істоти підбігли до нього.

ЧАСТИНА 3

Допомога

– Він живий?

– Перевір!

– А як мені перевірити?

– Спитай! Тільки обережно...

– Та як же я спитаю, якщо він лежить, як шматок ковбаси, та не ворухиться. Очі закриті... Хіба що пульс можу перевірити.

– Так скоріше роби, скоріше!

– А ти взагалі замовкни.

Олександр лежав в якійсь маленькій кімнаті, завішаній зеленими ганчірками. Навколо нього топтали три багаторучки, нерішуче поглядаючи на нього і вирішуючи, що ж робити.

Один, найсміливіший, підійшов та схопив двома парами своїх волохатих рук тоненьку бліду руку хлопчика. Напевно, він сильно її стиснув, бо Олександр різко відкрив очі і здригнувся.

– То що там, живий чи як? – нерішуче спитав багаторучка, який лякливо, але з цікавістю визирав з-за плеча товариша.

– Та живий, живий! Гроле, принеси йому води, тільки тихо, бо...

Найспокійніший із них тихенько підняв одну з ганчірок і зник у темній дірі.

– Де я? – слабким голосом спитав Олександр.

– Благаю, не так голосно! Ти у нашій кімнаті. Але тобі не можна залишатись тут надовго. Я розумію, що ти дуже слабкий, ймовірно через голод.

– О, так! Я дуже хочу їсти, – прошепотів хлопчик, почуття голоду якого ще більш посилювалося.

– Не можна! Не можна! – заголосили дві істоти, витріщивши маленькі чорні очі.

– Чому? – запитав Олександр, нічого не розуміючи.

– Ох, воно й зрозуміло, що ти не знаєш. Із тих, хто приходить сюди, ніхто не знає. Якщо в цьому місті їсть хтось, окрім Гули, то перетворюється на його потворну прислугу, тому що не може протистояти їжі. Як і ми всі колись...

Напевно, саме в цю мить Олександр найкраще зрозумів, над якою прірвою стояв і чого йому вдалось уникнути.

Повернувся Грол, який приніс брудну склянку води. Олександр, не зважаючи на вигляд, миттю її випив. У шлунку розлилася приємна волога.

– Тобі краще? – співчутливо запитав той самий багаторучка, який схопив його за руку.

– Так... – нерішуче відповів хлопчик, у якого насправді не залишалося майже ніяких сил.

– Чудово! Чудово! – пошепки заголосили багаторучки. – А тепер ти повинен бігти з усіх ніг звідси, тому що Гула рано чи пізно виявить тебе. Та й поїсти тобі треба. Ходімо!

Олександр насилу піднявся і побачив, що Грол піднімає найбільшу із усіх ганчірок.

– Тобі туди...

За ганчіркою не було нічого видно. Зовсім нічого. Хлопчику було дуже страшно, але він нічого не міг вдіяти і все ж таки наважився піти через цей прохід-тунель.

Перед цим він від щирого серця подякував відважним істотам і сказав, що, якщо зможе, обов'язково віддячить їм. Вони були дуже раді, що змогли порятувати хлопчика.

Небезпечна подорож продовжувалась.

ЧАСТИНА 4

«Ліннощі роблять кожну справу важкою»

Тунель, здавалось, ніколи не закінчиться. Олександр усе повз і повз, з кожним рухом втрачаючи надію. Він то дерся вгору, то з'їжджав униз по сухій землі. Однак, нарешті, вдалині Олександр побачив якесь блакитне сяйво. Яку ж радість він відчув у цей момент! Посмішка видавала виснаження і в той же час задоволення. Очі на брудному пітному обличчі радісно виблискували. Маленький мандрівник повз усе швидше і швидше, поки сліпуче сяйво не поглинуло його.

Здавалось, він став зовсім невагомим. Якась приємна слабкість прокотилася по всьому тілу. Він летів... Навколо Олександр нічого не бачив, але явно відчував, як щось ледве чутно торкається його. Він ніколи не бачив медуз, але багато чув про них від мами. І йому здалось, що це були їх щупальця. З усіх сторін йому чулися звуки мильних бульбашок, що лопалися, і якийсь далекий гул. Це було чудово. Він уже почав втрачати лік часу, як раптом через синяву почали вимальовуватись обриси чогось величезного. З кожною хвилиною синява все більше розходилась, і через неї почали проглядати медузи. Так, як і думав Олександр. Яких тут тільки не було! Медузи були різних розмірів і кольорів: від зовсім маленьких жовтих до величезних синіх. І всі вони переливалися, створюючи відчуття чогось неймовірно легкого. Олександрові здавалось, що він усе життя може знаходитись серед них: відчувати невагомість, бачити цю красу, чути чудові заспокійливі звуки. У його голові майже не залишилося думок, як почувся голос:

– Умм, що за гість завітав, умм, до мене?

Олександр ніяк не міг зрозуміти, звідкіля доноситься голос. І він відповів у порожнечу:

– Добридень, уоррелле. Мене звать Олександр. Можна запитати, де я?

– Уоррелле? Умм, ніяк у Гули в гостях побував, чи не так? Ти у світі спокою та щастя. І ось що я тобі скажу: ти можеш назавжди залишатись у мене! – останню фразу голос сказав з якимось неймовірним захватом, зробивши наголос на слові «назавжди». Це змусило хлопчика на секунду замислитись, але звуки були такими спокійними, що думати взагалі не хотілося.

– Ви з Гулою знайомі? Прошу вибачити, але я дуже голодний. Не знайдеться у вас хліба чи чогось іще? – Олександр був наляканий тим, що голос знає Гулу. Але ще більше він хотів їсти, і тому, не зважаючи на страх та манери, він наважився попросити щось поїсти.

– О, так, умм. Але ми з ним уже давно не спілкувались, повір мені. Умм, моя маленька пташка хоче їсти. Звичайно, я пригощу тебе. А якщо ти залишишся у мене, я буду годувати тебе смачненьким кожен день, умм! – тепер це говорив не просто голос, а якась дивна істота, дуже схожа на людину.

Спочатку Олександр зрадів, що зустрів ще одну людину у цьому дивному світі, але майже відразу помітив у її рухах щось жахливе. Здавалось, що Це зовсім не хотіло напружуватись для того, щоб здійснювати рухи. І тому ноги підкошувались, а руки і зовсім рухалися окремо від тіла. Очі були схожі на риб'ячі, а рот раз у раз відкривався, щоб видати дивний звук «уумааум».

– О... дякую, – знітившись, видавив із себе Олександр.

– Принести любчику їжі, умм! – голос істоти прозвучав глухо, але, схоже, був почутий.

– А мене звуть Десідія. – продовжив він більш ласкавим тоном. Відпочивай, відпочивай. А ось і твій обід.

До Олександра наблизилась невелика медуза, на якій стояв піднос зі смачним обідом.

Знесилений мандрівник відразу ж схопився за ложку та почав уплітати за обидві щоки.

– Чудово. Моя справа виконана, я можу йти. Відпочивай. – ще раз повторив Десідія і зник у синяві.

Тим часом Олександр доїв принесену їжу та подякував медузі, яка відповіла «ом, ум» і стрімко піднялась угору.

Йшла година за годиною, але навколо нічого не змінювалося. Почуття ейфорії не минало. Майже усі думки хлопчика полинули у це сяйво, але остання, яка все ще трималася, не давала йому спокою.

«А що ж буде з мамою? Мені треба додому. Так, мені тут добре, спокійно. А ще я нічого не роблю... Хто ж не мріє ось так літати та нічого не робити? А з іншого боку... подумай сам (звертається до себе), хіба тобі подобається перспектива провести залишок свого життя серед цих медуз і з Десідією? Ні, але... я нічого не можу вдіяти з собою... Ця легкість...» – його очі майже закрилися, коли тишу порушив рик однієї з медуз. Олександр трохи прокинувся, і потік думок прямо-таки запаморочив його голову. Він не знав, що робити, але до нього прийшло почуття тривоги, як нещодавно, коли він був з Гулою. Хлопчик почав намагатися поворушити руками. У нього насилу виходило: тіло не хотіло слухатись. Медузи, відчувши недобре, почали наближатися до нього звідусіль. Звуки «уом уом» ставали все голоснішими, а кількість щупалець з кожною секундою зростала. Їх стало настільки багато, що Олександр уже нічого не міг бачити, окрім них. І саме зараз він зрозумів, в якій халепі опинився. «Невже досвід спілкування з Гулою мене нічому не навчив?» – мало не зі сльозами на очах закричав він сам собі.

На його крик з'явився Десідія із задоволеною посмішкою на обличчі.

– Та чого ти нервуєш, любчику? Чи тобі в мене недобре?

Коли Десідія заговорив, медузи відпливли від Олександра настільки, щоб можна було бачити його перелякане обличчя.

– Пробачте..., але я не можу залишатися! Мені обов'язково треба повернутися додому до матусі, бо вона залишилася зовсім одна! Та й взагалі! Мені ще стільки треба зробити, пізнати багато нового! Розумієте?

– Я у захваті, Олександр. Я намагався зробити все, щоб ти відчував себе, як у раю. А ти зміг вирватися з моїх кайданів. Похвально, похвально... умм. Ти ж ще малий хлопчик. Навіть і не знаю, як тобі вдалося. Із мільйона моїх гостей лише вольові покидають мене. А хто погоджується на життя зі мною, то ... ти зараз дивишся на них, – сказав Десідія, показуючи рукою на медуз. – А ще хочу відкрити тобі одну таємницю, умм. У мене є два брати: Гула та Аседія, – Десідія говорив з жартівливою інтонацією, але у його голосі читався справжній захват.

– Гула ваш брат? Хоча... тепер я не дивуюсь, – посміхнувся Сашко. – А хто такий Аседія?.. Ах, пробачте. У мене до вас ще одне питання. Ви мені не підкажете, як мені звідси вибратися? Я не хочу сказати, що мені тут не подобається, хоча так, не дуже подобається. Але що важливіше, так це те, що я турбуюся за матінку.

– Це й зрозуміло, умм. Я, на жаль, тобі допомогти не можу, але мені здається, що в Аседія ти знайдеш відповідь. Хочеш завітати до нього?

– О, так! А він...

Олександр не встиг закінчити, як Десідія клацнув пальцями, і маленький мандрівник злетів угору.

ЧАСТИНА 5

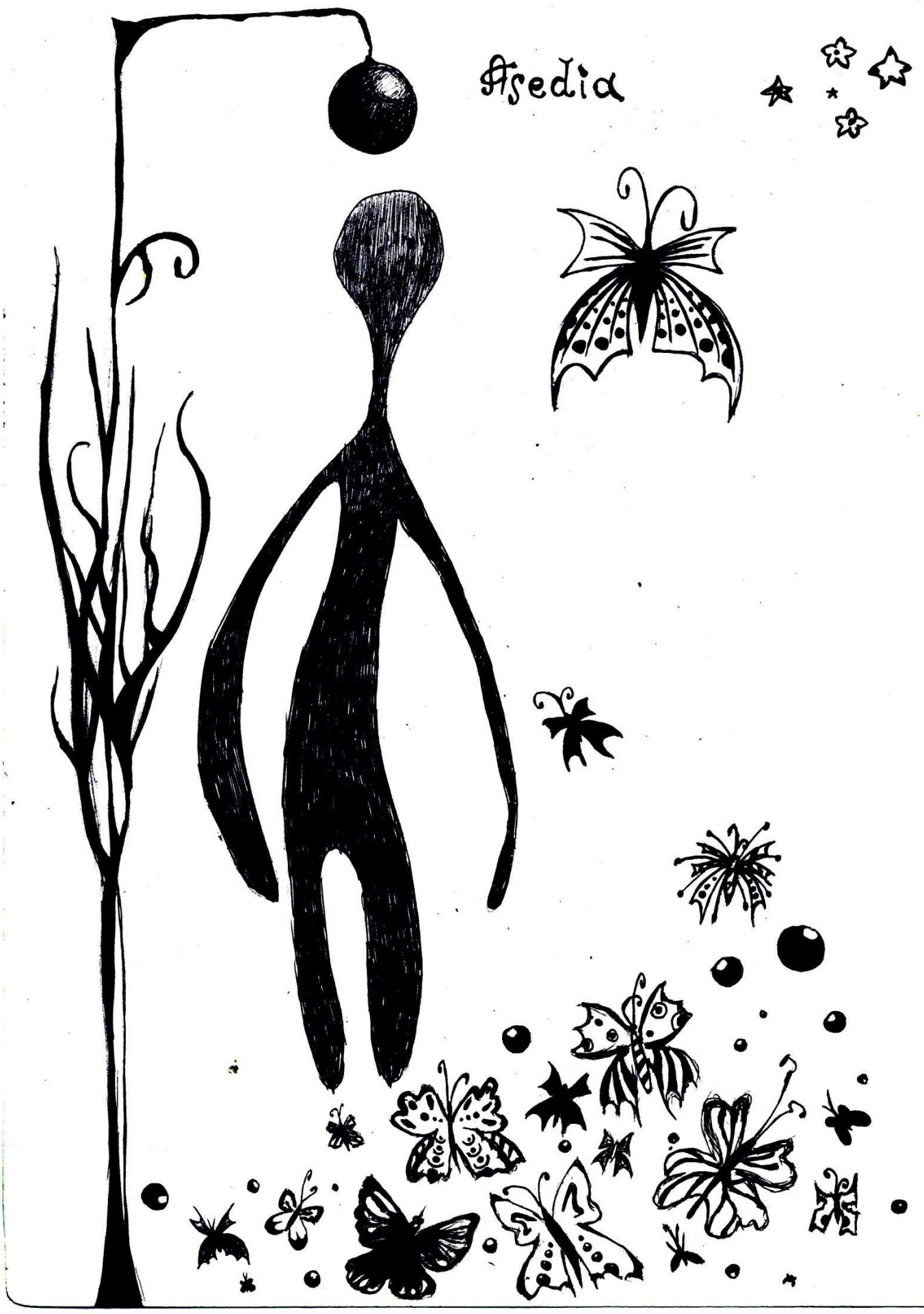
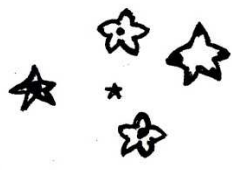
**«І ось що ще я вам скажу: не можна вдаватися до смутку,
від цього вже точно захворієш»**

А хлопчик усе летів та летів. Сяйво сліпило йому очі, і тому він нічого не бачив. Тільки відчував, що пролітає поміж купи медуз. Але, нарешті це закінчилося. Олександр різко влетів у величезний сірий будинок. Навколо нього нічого не росло, а тваринок можна було побачити тільки на відстані двох кілометрів.

Коли Олександр встав і отямився, він побачив, що будинок майже пустий за винятком пари готичних картин та дубового письмового стола. Це йому нагадало про татусин стіл, і йому ще більше захотілося опинитись удома. «Це, напевно, будинок Аседія», – подумав Олександр. Йому дуже не хотілося оглядати цю похмуру будівлю, але що ж поробиш, треба було знайти господаря. Не встиг хлопчик зробити й двох кроків у сторону будинка, як на світ явилась якась довжелезна фігура, яка мала дивні обриси. Голова була схожа на кулю, а руки і ноги здавалися зовсім несиметричним. Хоча... це не здавалось, а так і було. Коли фігура підійшла до Олександра майже впритул, він побачив, що на обличчі у неї нічого немає, окрім двох чорних очей-намистин. Ноги Аседія не торкалися підлоги.

– Що тобі треба у мене? Що ви всі від мене хочете? Коли вже мене залишать у спокої. – почала голосно завивати істота.

Asedia

– Вибачте за турботу, але мене відправив сюди ваш брат, містер Десідія, – опустивши голову, відповів Олександр.

– О... знову ці брати. Ну коли вже все буде добре у них? Що вони завжди від мене хочуть? Мені так погано. Мене нічого не цікавить, можеш забиратися звідси, – Аседія ніби плавав з одного боку в інший бік, дивлячись при цьому на гостя зверху вниз.

– Я не хочу вас відволікати, але мені терміново треба опинитись удома! Мене чекає матінка, вона завсім одна! Благаю, зрозумійте мене! – на очі Олександра наверталися сльози.

– Ось тепер розумію, більше сліз! Лий більше сліз! – голос Аседія помітно пожвавився. Йому подобалися сльозливі.

Олександр стояв у непорозумінні, але плакати не припиняв.

– Дитино, з тобою, напевно, відбулося багато поганих подій. Тобі дуже важко, я знаю. Хочу сказати, що ти звідси ніколи не виберешся! Тому що я не знаю, як тобі допомогти. Йди до мене, я тебе приголублю.

І, звичайно, маленький мандрівник пішов, тому що він ще не зустрів тут того, хто потішив би його. Аседія... він може і дивно виглядає, але готовий зрозуміти та обійняти.

Та як тільки Аседія обійняв Олександра, той одразу ж відчув нестерпний сум. Такий, що надія на повернення додому не тільки згасла, а й почала здаватися абсурдною.

«Ні, ні! Що ж таке робиться! Я повинен хоча б спробувати! Ні... в мене нічого не вийде. А що робити тоді? Якщо я нічого не зроблю, то залишусь тут назавжди. Я не зможу тут жити! Чи зможу? Мене з самого початку переслідує щось погане, мені завжди не щастить. Навіщо щось робити? Все одно нічого хорошого із цього не вийде. А якщо вийде?! Треба спробувати! Згадай, скільки перешкод ти подолав! Ти все зможеш! А якщо ні?...» – Олександр ніяк не міг визначитися, його буквально розривало на частини.

Тим часом Аседія все сильніше притуляв до себе схвильованого хлопчика. І все сильнішою ставала Сашкова туга...

Але раптом Олександр почув слова, які йому завжди нагадувала матінка, коли він плакав: «Любий мій, смуток – не шлях до вирішення проблем. Це навпаки, її примноження».

І ці слова, наче вогонь, розпалили серце Олександра. Він зі всієї сили так штовхнув Аседія, що той відлетів у глибину темної кімнати. І більше не з'являвся..

Хлопчику було страшно йти до нього. Він боявся не стільки цієї істоти, скільки того, що його знову будуть гнітити сумнів і зневіра.

Не довго розмірковуючи, мандрівник відправився на пошук чогось або когось, що допомогло б йому вибратися звідси. Він виліз через вікно та попрямував куди очі дивляться. Особливого вибору в нього не було, тому що куди не глянь – ліс скрізь був невеселим і сумним. Ніякої стежки не було видно, і тому Олександр просто брів, сподіваючись, що удача допоможе йому прийти в потрібне місце. І вона не підвела...

ЧАСТИНА 6

«Гординя, що обідає марнослаством, отримує на вечерю зневагу»

Хлопчик йшов ще не дуже багато часу, але й не мало, коли нарешті почав помічати, що сірі фарби лісу поступово змінюються на більш яскраві й насичені. Між деревами снували дивні безформені створіння. Вони фарбували дерева у жовтий, червоний, зелений колір та прикрашали все якимись зірочками і кульками. А ще вони рубали дерева, які, напевно, їм заважали. З кожним новим кроком Олександрю все більше здавалось, що це місце більше схоже на святкову вулицю, ніж на ліс.

Мандрівник невпевнено підійшов до однієї з істот та трохи тремтячим голосом запитав:

– Е-е-е... Пробачте... Не змогли б ви мені підказати, що це за місце і чи немає тут когось, хто допоміг би мені повернутися додому?

До хлопця підбігли ще декілька «чоловічків» і з інтересом, встаючи на носочки, почали заглядати йому в вічі. При цьому вони спілкувались якоюсь своєю мовою, яку Олександр не міг зрозуміти.

Напевно, вони щось вирішили, тому що через якусь мить декілька рук схопили хлопця та потягли кудись.

Вони тягли і тягли його, поки Олександр не побачив величезний, розшитий золотом намет. Яка то була краса! Золотистий переплітався з червоним у дивні завитки. А навколо намету була викладена дзеркальна доріжка, зліплена зі шматочків різнокольорового скла.

Коли вони підійшли, дивні відпустили Олександра і повернулися до роботи.

З захопленням оглядаючись навколо, хлопчик зайшов усередину. Серце радісно завмирало, а в голові крутилася одна думка «Напевно, в такому гарному наметі живе той, хто обов'язково зможе мені допомогти!» Ця думка викликала радісну посмішку на обличчі виснаженого довгою подорогою хлопчика.

Олександрові здавалося, що намет зсередини був набагато більшим, ніж здавався зовні. У центрі на величезному-величному троні сиділа жінка в королівських оздобленнях. Її голова була піднята настільки, що було добре видно гостре підборіддя. Очі гордовито і прискіпливо дивилися на непроханого гостя. Вона привітала його тільки одним словом:

– Що?

Олександр розгубився, але все ж таки зміг видавити з себе:

– Шановна пані. Прошу мені вибачити за непрохане вторгнення, але я хотів би запитати у вас дещо...

– Я теж маю тебе про що запитати. Хочеш допомогти моїм помічникам? Трохи попиляти дерева, пофарбувати, прикрасити? – сказала вона вже не так суворо.

– Так, звичайно, я...

– Ні! Не смій цього говорити. Хто ти, і хто вони? Ти, як я розумію, людина? А вони – раби! Вони не гідні нашої уваги. Як, втім, і всі інші, хто

живе тут. – Майже кричала вона, піднявшись з трону, але продовжуючи чітко триматись пальцями за підлокітники. Продовжувала більш спокійно: – Зрозумій, якщо ти будеш таким довірливим, то в житті зазнаєш багато горя. Зневажай усіх, вони гірше тебе. Ти можеш грати з ними, примушувати робити те, що ти хочеш. Повір, якщо ти не будеш любити себе більше всього на світі, то не зазнаєш усіх радощів цього життя! Ти будеш робити для людей усе, а вони – зраджуватимуть тебе і залишать ні з чим. Ти зрозумів мене?

Олександр слухав королеву Супербію, одночасно поглядаючи на «рабів», які, опустивши голови, продовжували обслуговувати свою «Королеву». Йому було жаль їх. Він пригадав, що так, як говорила ця жінка, завжди вели себе багато з тих, хто його оточував. Однокласники – ті, хто вважав себе кращими за нього, деякі вчителі, які думали, що якщо він не виконує їх завдань, то з нього нічого путнього не вийде. Його колишні друзі, які вдягалися краще за нього та були більш товариськими, ніж він, вкінці кінців покидали його, тому що вважали себе кращими. Вважали, що він не гідний їхньої уваги. На жаль, це не просто припущення, а факт, який йому вже був відомим. І ніколи, ніколи Олександр не хотів бути на них схожим! Він відчував у них щось гниле, протилежне. Іноді він замислювався, чи не душа то гниє? І зараз він відчув такі ж почуття, коли слухав цю особу.

Королева дивилася на хлопчика і хитала головою, немов читала його думки.

А коли хлопчик зазирнув їй в очі, вона лукаво посміхнулася та сказала:

– Роби як знаєш, але я впевнена, що ти ще пошкодуєш про це. Подивись на мене: хіба я так жила б, якщо була б такою ж простачкою, як ти? А-ха-ха-ха, – жінка засміялася грудним сміхом.

Олександр зрозумів, що вона йому нічого не скаже, повернувся та вийшов: таку сильну неприязнь він до неї відчував.

Коли хлопець заспокоївся, сів неподалік від намету та став думати, що ж робити далі. Час йшов, а хорошого плану все не було.

Маленький мандрівник і не помітив, як до нього підійшов один з «рабів», та зупинився, поглядаючи на нього з цікавістю. Ця істота була трохи несхожа на інших: фігура була більш оформленою, а очі світилися таємничим світлом. Коли вона заговорила, стало зрозуміло, що вона й справді інша! Бо хлопчик розумів, що вона говорить.

– Добридень, – сказала вона. – Я – знахарка, але Королева Супербія й знати мене не хоче! Ми її усі не любимо, але повинні прислуговувати їй, тому що... зробили велику помилку. Я змогла звільнитися від її кайданів, але не від зовнішності і долі... Хоча, зараз не про це. Я можу тобі допомогти.

– Добридень! Не знаю навіть, що відповісти. Але я буду дуже-дуже вдячний, якщо Вам не важко допомогти мені!

– Ні, голубчику, не важко! Відлітай! – крикнула знахарка, клацнувши при цьому пальцями.

Хлопчик щез.

ЧАСТИНА 7

«Хтивість завжди перемагає любов»

Прокинувся Сашко в якомусь світлому і теплому місці з високою стелею. Світло сонця лилося з декількох величезних вікон, висвітлюючи масивні колони. Крім них тут нічого не було. Будівля виглядала старою та покинутою. Вигляд м'якої трави, що росла на підлозі, та плюща, який повз по розбитих вікнах, викликав відчуття чарівності.

«Яке блаженство! – спало на думку хлопчику, – Нарешті я відпочину, як слід! Цікаво: є тут хтось чи ні?»

Відповідь на це питання постало через хвилину, коли Олександр встав, щоб трохи краще оглянути будівлю.

Що за диво! До нього з-за колони прямувала дівчина, в яку він безмежно був закоханий. Вона була красива і добра, але в нього ніколи не вистачало сміливості поговорити з нею, хоча з самого дитинства вони жили по сусідству. І тепер Олександр відчував масу почуттів: від моторошного здивування до безмежної радості та щастя.

Тим часом дівчина, виляючи стегнами, майже впритул підійшла до здивованого хлопця.

– Привіт, – сказала вона, проводячи рукою по його щоці, від чого Сашко почервонів. Це викликало у дівчини легку посмішку.

– П...привіт.., – заїкаючись відповів почервонілий юнак.

– Нарешті ми можемо поговорити. Ти щасливий? Я, наприклад, так! Я дуже довго чекала цієї миті. Поцілуй мене, мій любий, скоріше! Зостанься зі мною, благаю. Я впевнена, що ти хочеш залишитися тут, зі мною, так само, як і я хочу цього, – промовляючи це, вона запустила руку в його кучеряве волосся.

– О, що то за почуття! Ще ніколи в житті Олександр не відчував себе так добре, як зараз. Це хвиля захопила його, а як чудово пахло її волосся!

«Що я роблю? Що я роблю... треба зупинитись.»

– Зупинись! Зупинись!» – Олександр закричав та відштовхнув красуню від себе.

Віддихавшись, він побачив, що дівчина змінилась: була вже не тією красунею, хоча б тому, що у неї не було очей. Так! Замість них росло волосся. Це виглядало дуже страшно й огидно.

Істота, яка прикидалася дівчиною, все виразніше проявлялася: вона викликала тваринний страх. Руки були неприродно зігнуті, а ноги чомусь здавалися дуже довгими. Тіло ставало все більш худорлявим, а з розкритого ротика виднівся подвоєний зміїний язик.

«Як добре, що я стримався», – з жахом подумав Олександр.

Здавалось, істота дивиться на нього, бо голова була піднята, а язик напружено ворухився, то з'являючись, то зникаючи.

Тіло цієї істоти було покрито надзвичайними візерунками, але в Олександра ці візерунки вселяли жах.

Luxurici

«Що робити? Бігти – чи що?», – думки швидко пролітали в голові у Сашка.

Істота, ніби зважившись на щось, різко відкинула голову назад, від чого її довге волосся злетіло вгору, і закричала. Крик був настільки гучним і пронизливим, що Олександрові довелося закрити очі і вуха, щоб не втратити свідомість.

Уже через декілька секунд істоти не стало. Вона зникла так само раптово, як і з'явилась. Настала тиша, в яку тепер ледь вірилося...

Олександр помітив, що сонячне світло вже не таке яскраве, а у цій будівлі не так тепло. Чи то істота навіяла мару, чи що...

Як би там не було, потрібно було продовжувати шлях...

ЧАСТИНА 8

«Жадібність нищить щирість»

Коли Олександр виліз через вікно, він побачив навколо звичайнісінький собі ліс. Як було добре відчутися щось рідне, звичне. Пташки співали свої пісні, а у кущах шаруділи якісь тваринки. Та будівля, з якої Олександр виліз, була каплицею. Він обійшов її, та побачив, що від входу йде вузька стежка. Наш маленький мандрівник вирішив, що це знак. Уперше він знайшов стежку! Це все ж таки щось значить!

Стежка то повертала ліворуч, то вела Олександра направо, то йшла просто прямо. Але майже нічого не змінювалося – усе такий же ліс з його звичайнісінькими деревами та співом птахів. Хлопчику вже почало здаватися, що він удома, треба лише знайти вихід з лісу. Але раптом його радісні надії померли – обабіч дороги стояв кришталевий стілець, на якому сидів дивний чоловік: він був дебелий, вигляд мав представницький: на ньому щільно сидів розписаний піджак і штани, які були набагато довші, ніж потрібно... На мить Сашку здалося, що це напівлюдина, напівтварина: такі дивні в нього були вухка – великі, пухнасті. Але що найбільш усього вразило хлопчину, так це руки з довжелезними пальцями. Вони були настільки довгими, що здавалося, ніби цей чоловік може охопити двох або навіть трьох таких хлопців, як Олександр.

– Вітаю, вітаю, – першим заговорив він, сидячи на стільці настільки рівно, наскільки це було можливо.

– Добридень, уоррелле, – Олександр був збентежений таким привітним прийомом і не знав, як звернутися. Тому пригадав звертання «уоррелле», хоча не був впевнений: сподобається це цьому диваку чи ні.

– Зви мене Аварітія. А як твоє ім'я? – голос був дуже приємним.

– Добре, Аварітія. Мене звать Олександр. І в мене до вас таке питання: чи не знаєте, як мені повернутися додому? – хлопцю було приємно, що хоч хтось, нарешті, запитав його ім'я.

Avaritia

– Олександр, Олександр, – на розспів говорив Аварітія. – А де ж ти, Олександр, живеш? Куди тобі треба повернутися?

Сашко не очікував такого питання:

– Мені?.. У світ людей. Мене там матінка чекає... Розумієте?

– О, пробач. Я не можу цього зробити. Тобто... не знаю, як, – в голосі чулася хитрість. Хоча... може я і придумаю щось, але ти повинен зробити дещо для мене. Згоден?

– Звичайно, згоден. Бо я не знаю, куди мені ще піти, щоб дізнатися, як повернутись!

– Чудово! – очі Аварітія дивно блищали. – Ось моє завдання тобі: Мені потрібен медальйон, який зберігається в моїй скарбниці. Але я не можу піти звідси. Тільки не питай, чому. Зможеш його мені принести?

– Звичайно! Якщо Ви мені зможете допомогти, то я звичайно зроблю це для Вас!

– Ти мене дуже врятуєш! Але запам'ятай дуже чітко: окрім медальйона не можна доторкатися ні до чого, як би тобі того не хотілося! – при цих словах посмішка Аварітія розпливлася від вуха до вуха, що було дивно...

– Так! Я готовий! – Олександр був повний рішучості.

– Шоу починається! – переможно вигукнув Аварітія та розреготався. Хлопець щез у воронці, яка утворилася трьома секундами раніше.

ЧАСТИНА 9

«Заздрість зазвичай прагне знищити те, що є в іншого»

Відкривши очі, Олександр виявив, що знаходиться у величезному тунелі, який був завалений золотом, усіляким дорогоцінним камінням та прикрасами. Такі він бачив тільки у вітринах дорогих магазинів, повз яких часто проходив. Проте він навіть і не мріяв, що виявиться до них настільки близько – тільки руку простягни. Та ще й у такій кількості! Блиск засліплював очі: світло було настільки яскравим, що в тунелі зовсім не потрібні були лампочки. Було ясно, наче вдень.

«Де ж мені шукати той медальйон?» – хвилювався хлопчик.

«Тут так багато всього... Якщо він нічим не відрізняється від інших прикрас, я й до кінця свого життя його не знайду!»

Довго шукати не прийшлося – медальйон був набагато більшим за інші прикраси. Він відсвічував зеленуватим відтінком і виглядав досить масивно, тому хлопчик майже відразу побачив його у купі золотих речей. Радісно підбігши, він нахилився, щоб дістати його з цієї купи.

Раптом щось йокнуло у його серці. Він пригадав, як вони живуть з матінкою, та нахмурився. Кожного дня вона підіймалася о третій годні ранку та поспішала на роботу, повертаючись дуже виснаженою. А найгірше те, що, працюючи так старанно, вона отримувала за свою працю копійки. Хлопцю

стало боляче, у його грудях прокидалося дивне почуття. Він стояв, не відводячи погляду від купи золота.

Раптом за його спиною почувся якийсь шелест. Олександр, що перебував увесь у своїх думках, не обернувся. Шелест все наростав, і ось вже за його спиною стоїть якась дивна істота та кладе руки на плечі хлопчику.

І з Олександром почало коїтися таке, чого нікому не побажаєш: перед його очима почали поставати дівчата і хлопчики із різних країн світу, у яких було те, чого не було в нього. Ось він бачить дівчинку, яка тримає у руках плеєр, про який Олександр завжди мріяв, але на який не вистачало грошей. А наступної миті перед його очима постає хлопчик, який збирає величезний замок із різнокольорового конструктора, про який він мріяв у дитинстві. Потім обличчя того хлопця стає більш круглим та темним, і в нього в руках уже не конструктор, а татова долоня, а поряд їде такий гарний іграшковий потяг, який Олександр і уявити собі не міг!

У його душі прокинулася заздрість. Не біла, яку він іноді відчував до цієї подорожі, ні. А така заздрість, яка кривавилася ненавистю, мороком, відчаєм. Чомусь Олександрю почало здаватися, що він готовий якимось образом образити того хлопця, у якого був батько.

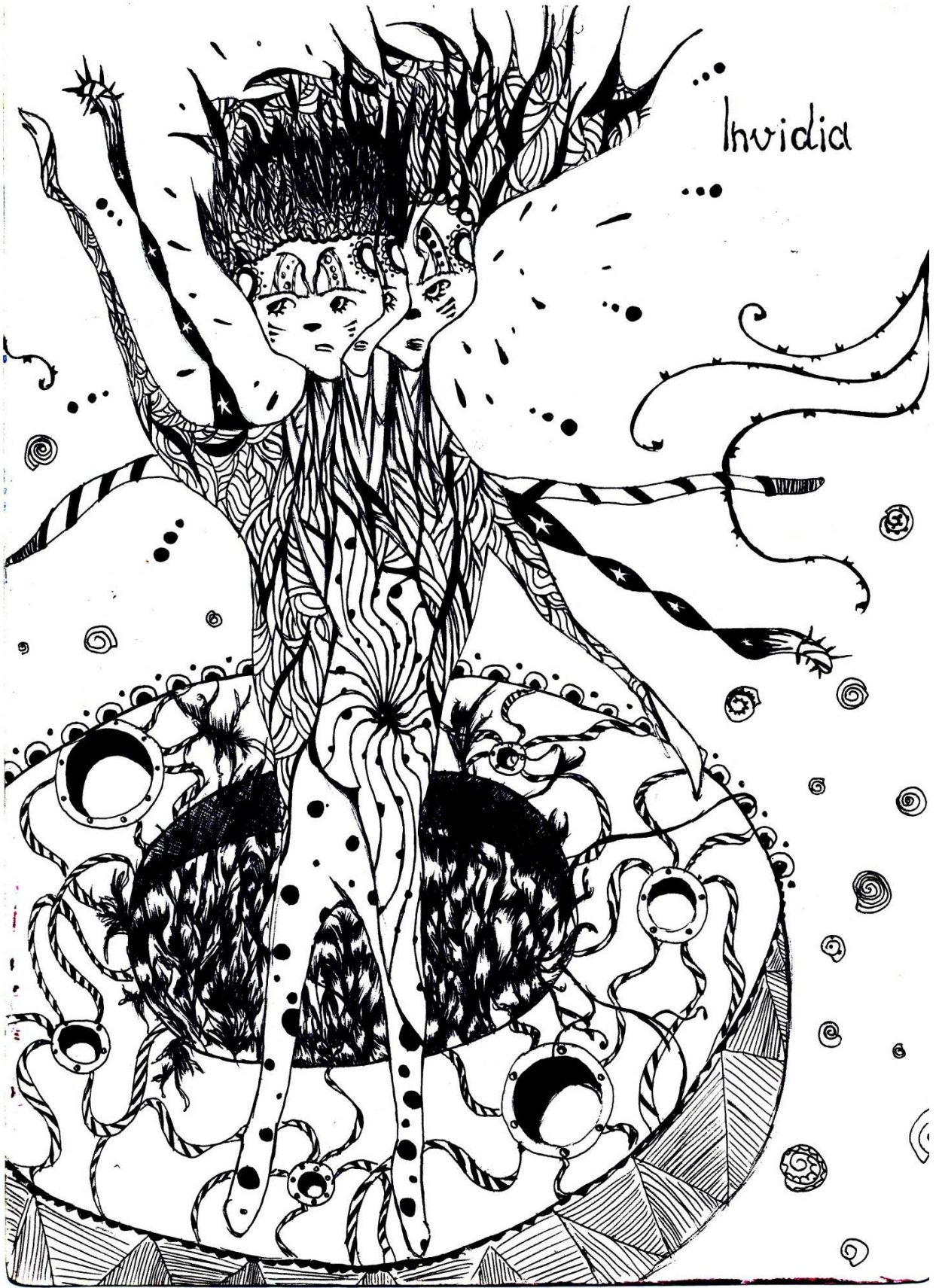
«Чим він відрізняється від мене? Хіба я гірший за нього? Хіба я зробив щось, щоб доля відняла у мене таку дорогоцінність?» – такі думки одна за одною з'являлись у нього в голові.

Остання мара нікуди не зникала, а, навпаки, ставала все більш чіткою та реалістичною. Через декілька хвилин хлопчик уже стояв біля іграшкової залізниці й дивився на батька та сина. Олександр відчував нестерпне бажання розламати дорогу і зруйнувати цю щасливу сім'ю, як колись доля зруйнувала його родину. Але тут він побачив, як до кімнати заходить симпатична жінка зі світлим кучерявим волоссям. Вона з доброю посмішкою дивиться на щасливих батька та сина, кладе одну руку на голову хлопчика, а другу – на плече чоловіку. Вони щасливі...

Здавалося б, що від виду такого щасливого сімейного моменту Олександрю стане гірше. Але при одному погляді на цю жінку він пригадав матір. Її шовковисте волосся, запах дешевих парфумів, накрохмалений фартух. Його огорнули світлі почуття, геть змивши хвилиною все погане, зле. Олександр уже забув про той плеєр, конструктор, залізницю. Він твердо пам'ятав: у нього є матінка. Навіщо ж комусь заздрити, коли в нього є мама, яка краща і за іграшки, і за одягу, і за друзів, і, навіть, за відсутнього тата...

– О-ро-ро-ро-ро! Хлопчику, ти що! У тебе нічого немає, ти майже жебрак! О-ро-ро-ро. Не розумію, як ти можеш спокійно дивитися на них, якщо сам не маєш такого! – перед Олександром з'явилося чудовисько Інвідія, яке, витріщивши очі, вказувало на щасливу повну сім'ю.

– Так! Що, дурний зовсім? – підтакувало друге обличчя істоти, яке тільки що визирнуло з-за першого.

– Я впевнений, що він ніколи не матиме нічого хорошого у своєму житті! – категорично відчеканило третє обличчя.

– Та що ти таке говориш! Звідкіля ти взявся? Це ти мені наслав ці мари? Відповідай! Я не хочу, не хочу тебе слухати, – хлопчик вимагав відповіді та майже не слухав дивну істоту.

– Він нас не хоче слухати, чули? – розреготалось друге обличчя.

– Як ти вважаєш, чому ми з'явилися? Не пригадуєш нічого? – насупилося перше.

– Ти дурний маленький хлопчик, сам нас викликав! Напружся, будь ласка, і згадай, які думки були в твоїй голові, коли ти дивився на те золото! Може щось таке: «Звідкіля в нього стільки грошей. Чому деяким так везе, а мені ні?» – гнівно віщало третє обличчя.

– Пха-ха! Чи, може, так: «Як я хочу хоч частину цього золота! Я б тоді зміг отримати все, що хочу!» – ехидно посміхнулося перше.

– Ти, хлопчино, позаздрив чорною заздрістю! Можеш радіти, що не піддався повністю тим почуттям, які відчував тільки що. І ми тебе попереджаємо, що повернемося відразу ж, як ти відчуєш темну заздрість! – заревіли всі три обличчя. Їх волосся злетіло високо вгору, як язики вогню, і потягнуло за собою всю тушу цього чудовиська.

Олександр був ошелешений і переляканий. Він майже забув про медальйон, але золоті гори, які його все ще оточували, нагадали йому про завдання.

У якійсь мірі Олександр пишався собою, тому що впорався зі стількома труднощами на своєму шляху. І він відчував, що скоро все це закінчиться. Повинна ж бути якась межа всім цим страшним і небезпечним пригодам із жахливими істотами.

ЧАСТИНА 10

«Багатство не зменшує жадібності»

А загадковий медальйон все так само лежав на старому місці. Олександр, намагаючись не задивлятися на дорогоцінності, протягнув руку та схопив його. Він очікував, що трапиться щось таке... як завжди. Але нічого не сталося. Треба було якось вибиратися звідси.

Олександр пішов вперед по тунелю. Золоті гори все тягнулися, і здавалося, що не буде їм краю. Але, все так же старанно намагаючись не дивитись по сторонам, хлопчик не міг не помітити, як дорогоцінностей стає все менше і менше. Водночас із почуттям надії, він відчував розчарованість. Чесно кажучи, у глибині душі Олександр хотів взяти жменьку монет, але знав, що це небезпечно. І тому намагався відігнати від себе це бажання. Але воно нав'язливо шкреблось і не давало спокою. Чим менше ставали гори, тим сильніше це бажання зростало. І ось мандрівник побачив блакитне коло, на яке, мабуть, треба було стати. Дорогоцінностей майже не залишилося.

Лише де-не-де можна було помітити на підлозі монетку або який-небудь браслет із закрутками.

– Може й нічого, якщо я візьму декілька монет собі? – вголос подумав Сашко. – Але Аварітія говорив, що не можна...

Ніяк не наважуючись, Олександр стояв, роздумуючи, біля намальованого кола. Йому дуже хотілося взяти кілька монет, щоб допомогти родині. Але попередження поки що міцно трималося у нього в голові.

Здавалосьь, ніби ці монетки спеціально блищали яскравіше, коли Сашко затримував на них погляд. І тільки-но він потягнувся, щоб взяти одну, як перед обличчям постала хитра посмішка Аварітія.

Олександр відсмикнув руку і, наважившись, став у коло. Він переміг.

– Лети звідси, пташко. Ти мені більш не потрібен. Якщо не хочеш грошей, лети собі, – задумливо сказав Аварітія в порожнечу.

ЧАСТИНА ОСТАННЯ **«Злість рушить спокій»**

Олександр опинився вдома.

– Мамо! Ти де! – радісно закричав хлопчик та побіг на кухню.

Тільки там нікого не було. Тоді він вирішив перевірити у спальній кімнаті. Дивно, але там теж нікого не опинилося. Мама ніде не було.

Щось здавалося дивним. Чи ліжко стояло трохи не так, чи квіти на підвіконні були якимись зів'ялими.

Раптом над вухом Олександра хтось тихо прошепотів:

– Привіт...

– Невже?.. – у хлопчика перехопило подих, а на скронях виступив піт. – Невже я все ще тут? – голосно закричав він. Утома та постійне напруження давали про себе знати.

Тим часом голос продовжував:

– За що тобі оце все? Такі небезпечні пригоди, щохвилинний страх, байдужість всіх, кого ти зустрічав? Ти лише хотів потрапити додому, але ніхто, ніхто тобі не допоміг!

Усердині Олександра почала кипіти злість. Злість на все: на цей світ, на цих чудовиськ, на себе самого.

– Та скільки ж це може продовжуватись? – стиснувши кулаки і затупотівши ногами, кричав Сашко.

Дім був уже не його. Стіни були кам'яні, а замість меблів навколо сиділи налякані дивні тваринки. Вони з острахом поглядали на хлопця.

За Олександром знаходився справжній жах: якась стара жінка Іра з риб'ячим хвостом та руками-щупальцями. Її волосся було схоже на змії: воно ворушилося і цокотіло.

Вона простягнула хлопцю кулю зі словами: «Кидай її в моїх рабів! Це допоможе!».

Сашко побачив лише шматочок щупальця та велику і, мабуть, важку кулю.

Його злість на все дійшла до того, що він готовий був трошити і ламати все, що бачив. Коли він взяв кулю, то не роздумуючи жбурнув її у стіну одночасно з рибохвостою Ірою, але та поцілила у істоту.

«Ти що, здурів? Хіба ж так можна! Пригадай, чи гнівалась коли-небудь твоя мила матінка? Ні! А ти уяви собі, що було б, якщо б вона піддалася гніву! Без сумніву, тобі було б погано!» – говорив хлопчик сам до себе, все ще відчуваючи злість, що вирувала десь всередині нього самого.

Він підбіг до бідної істоти та побачив, що вона мертва.

Сльози покотились з очей. Щоб він коли-небудь ще так гнівався!.. Та ніколи у житті...

Жінка-чудовисько, яка тільки що збиралася протягнути йому ще одну кулю, покійно схилила голову.

– Прощавай, мій хороший...

Вона розчинилася в повітрі. А з нею і все, що бачив хлопчик. Він залишився один у непроглядній темряві...

ЧАСТИНА ДІЙСНО ОСТАННЯ

«Повернення»

У кишені щось певно лежало. «Дивно, що це може бути?» – подумав Олександр. Він дуже втомився, і тепер його рухи були дуже повільними та послабленими. Виявилось, що це той самий медальйон, який був потрібен Аварітію. «Авжеж! Я так і не віддав його! Цікаво, що там всередині? Хоча... мені байдуже.» – Хлопчик вже ні на що не сподівався, у його серці зараз був лише страх. Страх потрапити в нові неприємності. Але коли він відкрив медальйон, побачив, що у ньому його з мамою фотографія. Вона була зроблена дуже давно, але Олександр дуже добре пам'ятав цю мить. Це було восени, коли вони з матінкою прогулювалися по старому парку. До них підійшов дивний дядечка та попросив дозволу сфотографувати їх. Мати взяла маленького Сашка за руку та щиро посміхнулась, син висунув язика. Фотограф тоді ще розсміявся, і сказав, що вони ще побачать цю фотографію. Це було дивним, але ні Олександр, ні його мати не замислилися над цим.

І зараз, коли в Олександра було це фото, він був безмежно щасливий. Сльози радості одна за другою капали на фотографію. Раптово якесь дивне світло пронизало медальйон і поглинуло нашого героя-мандрівника.

Медальйон впав у темну порожнечу.

Сашко відкрив очі і побачив таку знайому, таку рідну стелю. Повернувши голову, він побачив біля ліжка матінку, яка посміхалась та легко проводила рукою по його волоссю. Він знає себе, свої вади, свою силу.

– Мамо! Матінко моя! Я тобі зараз таке розповім...

КІНЕЦЬ